püüdis mullu „teha, mis iganes võimalik“, nimelt mainitud krediite suurendada, ja praegune teedeminister püüab — valitsuse volituste seadusele tugides — teha sedasama veel kaugemas ulatuses. Aga on selge, et seesugune abistamine ikkagi juhuslikuks ja puudulikuks jääb, nõndakaua kui abistamine pole kindlale seaduse alusele rajatud.

Laiemas ulatuses tuli tööpuuduse küsimus arutusele veebruari algul 1932 Teedeministeeriumi juurde asutatud tööpuuduse põhjuste selgitamiseks ning lahendamiseks ellu kutsutud komitees. Tähtsaim, mis see komitee senini on teinud, on andmete kogumine tööpuuduse üle. Saadud materjal, kuigi kahjuks veel puudulik, võimaldab siiski teatava ülevaate, ja see on Riigi Statistika Keskbüroos asjatundlikult läbi töötatud, nimelt H. Reiman'i poolt maa töötute osas ja R. Sõrmus'e poolt linna töötute kohta. Nende andmete järgi oli töötute üldarv umb. aasta eest (1932. talvel) valdades 14 201, alevites 1 994 ja linnades 15 572, kokku üle maa 31 767. Siin on arvesse võetud ainult need, kes endid valla- ning alevivalitsuste juures ja linnade tööbörsides registreerida on lasknud. Kuna aga mitte kõik töötud mõnesugustel põhjustel ei ole registreerunud, siis oletab hr. Sõrmus, et linna töötute arv võis 1931./32. a. 20 000-ni tõusta. Kuna maal veel rohkem põhjusi oli mitte registreerima minna — juba lihtne teadmatus! — võime maa töötute arvu üle 20 000 võtta. — Härra Sõrmus arvas töötute arvu (linnades) kriisi ajal, s. o. mullu, ühes töötute perekonnaliikmetega 45 000 olevat. Kuna me oletame, et töötute arv maal suurem on kui linnades ja et maal ka perekonnaliikmete arv suurem on, peame küll arvama, et maal töötatööliste ja

Eesti kroonika 1932 , lk. 75